

mellem de interesserede parter var opnået enighed om andre effektive midler til at sikre en varig frihed for sejladsen i Tiranstrædet og i Akababugten.

I de følgende dage drøftedes den videre udvikling mellem generalsekretæren og Israels repræsentant. Generalsekretæren meddelte i en beretning, som han den 11. februar afgav om disse drøftelser, at det fremdeles var et åbent spørgsmål, om Israels regering ville acceptere en tilbagebetrækning fra Gazaområdet af både civilt og militært personel, og om den i givet fald ville acceptere en stationering af UNEF-enheder på israelsk side af demarkationslinjen. Israels repræsentant erklærede på sin side, at han ikke havde modtaget støtte fra generalsekretæren til opnåelse af den ønskede tilkendegivelse fra Ægypten.

Sideløbende med de i FN foregående drøftelser blev der også forhandlet mellem USAs regering og Israels ambassadør i Washington om tilbagebetrækningsspørgsmålet og om muligheden af, at der kunne gives Israel eventuelle garantier eller særlige forsikringer. I FN var en række afrikanske og asiatiske lande i stigende grad aktive for fremsættelse af et resolutionsudkast indeholdende forslag om fordømmelse af og iværksættelse af sanktioner mod Israel. Da underhåndsdrøftelserne stadig ikke syntes at føre til noget resultat, og da debatten i plenarforsamlingen flere gange var blevet udsat i afventning af en afklaring af spørgsmålet, fremsattes et sådant forslag på 6 landes vegne af Libanons delegerede den 22. februar.

Den danske regerings stilling til spørgsmålet om eventuel iværksættelse af sanktioner mod Israel præciseredes allerede den 20. februar i en erklæring til pressen, fremsat af stats- og udenrigsministeren. Heri hed det, at Danmark ikke kunne medvirke til sanktioner af militær eller økonomisk art imod Israel (erklæringen er i sin helhed optaget som bilag 4 til nærværende beretning).

Den 1. marts meddelte Israels udenrigsminister plenarforsamlingen, at Israel var beredt til at trække sine styrker tilbage fra henholdsvis Sharm el Sheik og Gaza-områderne, i hvilke det forudsattes, at De Forenede Nationers styrker straks skulle rykke ind.

Denne beslutning var, udtalte ministeren,

baseret på visse antagelser og forventninger, nemlig, for så vidt angår Gaza, at den civile og militære kontrol ville blive overtaget udelukkende af UNEF, at UNEF ville blive anvendt til beskyttelse af liv og ejendom i området, til at garantere den civile administrations gennemførelse og yde bistand til FN's flygtningeprogram, samt til at fremme befolkningens økonomiske udvikling og endelig, at FN's ansvar for administrationen i Gaza ville vedvare, indtil der fandt en fredsaftale sted. Israel ville forbeholde sig sin frihed til at handle til forsvar for sine rettigheder, såfremt der i Gazaområdet skabtes betingelser for en tilbagevenden til de tidligere tilstande.

For så vidt angår sejladsfriheden i Akababugten og Tiranstrædet, udtalte udenrigsministeren, at tropperne i dette område ville blive trukket tilbage i tillid til, at der i de nævnte farvande til stadighed ville herske sejladsfrihed for international og israelsk skibsfart.

Under den afsluttende debat holdt den danske delegerede, ambassadør Eskelund, den 5. marts en tale, hvori indgik følgende erklæring: Efter den danske regerings opfattelse må stræderne ved Tiran betragtes som en international vandvej, ad hvilken skibe af alle nationer har ret til passage. Flere lande støder op til Akababugten og har havne dér. Derfor kan efter den danske regerings opfattelse Tiranstræderne ikke behandles på anden måde end stræder, som er almindeligt anerkendt som internationale stræder.

En tilsvarende erklæring blev afgivet af en række andre lande, herunder bl. a. Belgien, Canada, Holland, Norge, Sverige og Storbritannien.

Den danske delegerede erklærede i et nyt indlæg den 8. marts, at man fra dansk side gik ud fra, at ikke blot spørgsmålet om passage gennem Tiranstrædet i realiteten var blevet løst på tilfredsstillende måde, men også at UNEF's overtagelse af fuld militær og civil kontrol med Gazaområdet ville sikre en varig orden, således at angreb over grænserne ikke længere ville kunne finde sted. I denne forbindelse udtalte han, at den danske regering tillagde det den største betydning, at FN nåede frem til en varig, fredelig orden af forholdene i mellemøsten.